

Pianiste Bella Davidovich streelt de toetsen met persoonlijke kracht

KLASSIEKE MUZIEK

**Pianorecital door Bella Davidovich.
Werken van Chopin en Schumann.**

**Schouwburg Deventer,
dinsdag 23 maart.**

Ooit, in 1949, won Bella Davidovich het Chopin Concours. Nu, 75 jaar oud, trekt ze nog steeds een groot publiek met haar romantische vertolkingen. Deventer mocht er, dankzij een anonieme particuliere sponsoring, met volle teugen van genieten.

Wat is de aantrekkingskracht van deze pianiste, die elke noot tot een belevenis maakt? Het antwoord ligt verscholen in de persoonlijke, intieme kracht waarmee Bella Davidovich de gespeelde composities naar haar hand zet. Hoewel de tempi niet zelden bezadiging uitstralen, is de detaillering ijzersterk en eigenzinnig.

Maar bovenal stralen haar interpretaties liefde voor het métier uit. We mogen met z'n allen luisteren, graag zelfs, maar het is

toch duidelijk dat Davidovich er zelf nog het meeste plezier aan beleeft. Ze kruipt erin en perst alle intenties er tot de laatste druppel uit. Soms gaat ze daarin heel ver en nadert het karikaturale.

Net op de kritieke grens bindt ze in. Het resultaat ademt verrassing en maakt haar vertolkingen tot een onvergetelijke belevenis.

Als thema's met elkaar gaan converseren, stelt Davidovich dat proces tot in de fijnste vezels aan de kaak. Evenzeer hoort men een pianiste die eigen accenten legt. In Zes Walsen van Chopin hoort men lijnen die niet eerder op de voorgrond traden, de Nocturne is Es is een melodieuze tweespraak die tot de verbeelding spreekt.

En toch is het na de pauze, in werken van Schumann, dat Bella Davidovich de meeste oorspronkelijkheid betoont. De Arabeske in C is een teder kleinood, dat adembenemend lyrisch wordt uitgesponnen. Daarop

volgt Carnaval opus 9. De vertolking staat als een monument, de vele deeltjes worden als een robijnen halssnoer aaneengeregen.

Davidovich tekent de programmatiese titels met serene ingetogenheid, uitbundige vitaliteit, koketterieën en passie. Haar pedaalgebruik zet de oren nog eens extra op scherp. De vleugel klinkt rond, poëtisch en tintelend. Schumanns energieke compositie, waarin een stoet grillige figuren en beeltenissen aan het publiek voorbijtrekt, krijgt van Bella Davidovich een persoonlijk geaccentueerde interpretatie waarin de aandachtige toehoorder tal van nieuwe ideeën ontdekt.

Een staande ovatie noopt tot een toegift. Het wordt de vermaarde 'Tango' van Albeniz, een intiem kleinood waarin Davidovich fluisterzacht en tot in de puntjes beheerst strelend over de toetsen glijdt.

Elly van Plateringen

de Stentor DEVENTER Dagblad 24 maart 2004